

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Oldřich Míka**, se sídlem Pražská tř. 2664/145, České Budějovice, zast. Mgr. Michalem Pavlasem, advokátem, se sídlem Na Sadech 4/3, České Budějovice, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 796/44, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2021 č. j. ČOI 135501/21/O100/Krč/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2022, č. j. 51 A 49/2021-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihočeského a Vysočina (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 9. 2021, č. j. ČOI 114079/21/2000/Tc, sp. zn. ČOI 72420/18/2000 SR 1639/18, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že:

- a) jako prodávající v rozporu s § 16 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, dne 29. 5. 2018 mezi 13:00 hod. a 14:30 hod., ve své provozovně na adrese Pražská tř. 2664/145 v Českých Budějovicích nevydal spotřebiteli při prodeji čtyř výrobků v souhrnné ceně 355 Kč (dvě láhve, jedny dětské cyklistické rukavice a jeden zvonek na kolo) řádně vyplněný doklad o zakoupení, neboť ve vydaném dokladu neuvedl u všech zakoupených výrobků údaj, o jaké výrobky se jedná, když všechny zakoupené výrobky byly v dokladu o zakoupení označeny pouze jako „*hotovostní položka*“, čímž spáchal přestupek podle § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele,
- b) jako kontrolovaná osoba v rozporu s § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), dne 29. 5. 2018 v době mezi 13:00 hod. a 14:30 hod. neumožnil

inspektorkám správního orgánu prvního stupně, coby kontrolujícím, řádný výkon jejich oprávnění v rámci kontroly zahájené ve výše uvedené provozovně, když po prokázání totožnosti inspektorek a seznámení s předmětem kontroly začal inspektorky slovně napadat a urážet hrubými výrazy jako zloději a „buzeranti“, následně se zmocnil služebního průkazu jedné z inspektorek a i přes výzvu k vrácení jej odmítal vrátit zpět, načež inspektorky silnou gestikulací rukou doprovázenou hrubým a vulgárním křikem vykázal z provozovny, čímž spáchal přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.

[2] Za spáchání výše uvedených přestupků správní orgán prvního stupně žalobci uložil podle § 24 odst. 17 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 46 odst. 1 a § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“), úhrnnou pokutu ve výši 21.000 Kč. Správní orgán prvního stupně současně žalobci uložil povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil námitce žalobce na nesprávnost neprovedení důkazu výsledkem inspektorek. Vyhodnotil skutkový stav jako náležitě a dostatečně zjištěný, a ztotožnil se proto se závěrem žalovaného, že by výslech inspektorek byl nadbytečný. K tvrzení žalobce, že mu nebylo umožněno se seznámit s obsahem protokolu o kontrole, krajský soud uvedl, že nemá oporu ve spisu. Žalobci byl protokol o kontrole zaslán do vlastních rukou dne 9. 7. 2018, proti protokolu podal námítky, které byly po jejich posouzení zamítnuty. Tento postup byl realizován z toho důvodu, že v důsledku chování žalobce, který vykázal inspektorky z provozovny, nebylo možné kontrolu uzavřít standardním způsobem.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele, že měl pochyby o totožnosti inspektorek, neboť z protokolu o provedené kontrole jednoznačně vyplývá, že není pravdivé. Žalobcem tvrzená skutečnost, že si ponechal jeden průkaz inspektorky, neznamená, že se neprokázala inspektorka druhá. Nevyplyvá to ani z námitek žalobce či jejich kontextu. Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou námitku, že nebyla ustanovena vedoucí skupiny, protože z protokolu o kontrole vyplývá, že vedoucí kontrolní skupiny byla Bc. I. C. F.

[5] Žalobce vydal na žádost inspektorek doklad o prodeji čtyř výrobků, který neobsahoval u zakoupených výrobků informaci o tom, o jaké výrobky se jednalo. Zakoupené výrobky byly na dokladu o zakoupení označeny pouze jako hotovostní položky a je zde uvedena celková částka 355 Kč. Žalobcem vystavený doklad tudíž neodpovídal požadavku stanovenému v § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Uplatnění zásady *in dubio pro reo* nepřichází v úvahu, neboť nejsou žádné pochybnosti o vytýkaném pochybení žalobce s ohledem na obsah účtenky, kterou žalobce kontrolním pracovníkem vydal. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že nebyl výslovně požádán o vystavení dokladu podle zákona o ochraně spotřebitele. Zákazník má na vystavení dokladu o koupi výrobku nárok, a to i bez odkazu na příslušné ustanovení zákona.

pokračování

[6] Nedůvodná byla i námitka, podle které nebyl naplněn materiální znak přestupku. Poukázal v této souvislosti na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 a na rozhodnutí žalované, v němž podrobně a srozumitelně vysvětlila naplnění materiálních znaků přestupků. Soud neshledal žalobcem zmiňovaný paušální přístup. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost jednání žalobce pro právem chráněné zájmy společnosti pod míru příznačnou pro dané případy přestupků. Správní orgány hodnotily význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob provedení přestupku i následky a tyto okolnosti posuzovaly v každém případě individuálně. Porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu nastalo před příjezdem hlídky Policie ČR a žalobce nikterak neprokázal své tvrzení o tom, že by mohla být naplněna okolnost vylučující protiprávnost jeho jednání. Také v úředním záznamu Policie ČR je uvedeno, že se žalobce po celou dobu zákroku choval agresivně, odmítavě a podrážděně.

[7] K výši uložené pokuty soud uvedl, že správní orgány stanovily pokutu přezkoumatelným způsobem. Hodnotily povahu a závažnost každého z přestupků včetně případné existence přitěžujících nebo polehčujících okolností. Oba přestupky byly podle § 88 odst. 1 přestupkového zákona projednány ve společném řízení v souladu se zásadou absorpční vyjádřenou v § 41 odst. 1 přestupkového zákona a správní trest byl uložen za přísněji trestný přestupek podle § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele. Přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu byl posouzen jako přitěžující okolnost. Správní orgány se zabývaly i tím, zda uložená výše pokuty nemá pro žalobce likvidační účinek. Žalobce přitom k otázce majetkových poměrů v řízení sám žádné relevantní informace neposkytl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud stejně jako správní orgány nesprávně vyložil požadavek inspektorek na předložení dokladu. Pokud byl stěžovatel požádán o doklad bez další specifikace a předložil jej, není jej možné činit odpovědným za nepředložení dokladu. Pokud by stěžovatel měl být činen odpovědným za nepředložení dokladu podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, pak je na správních orgánech, aby prokázaly, že byl o takovýto doklad požádán. Stěžovatel nerozporuje úvahu soudu, že spotřebitel má nárok na doklad dle § 16 zákona o ochraně spotřebitele, tento nárok je však citované normě podmíněn vznesením požadavku, byť jen ústní formou.

[9] Ze spisového materiálu nelze takto specifický požadavek (konkretizující formu či obsah dokladu) dohledat, není možné jeho vznesení doložit nikterak jinak než svědeckou výpovědí, resp. za dané situace (po zamítnutí důkazního návrhu stěžovatele na výslech inspektorek) jej není možné doložit vůbec. V posuzované věci tudíž panují pochyby, o jaký doklad byl stěžovatel požádán, a krajský soud pochybil, když nepostupoval dle zásady *in dubio reo*. Stěžovateli nelze klást k tíži hypertrofii veřejnoprávních povinností, v důsledku které je možné zaměnit doklad podle zákona o ochraně spotřebitele za jiný doklad podle zákona o evidenci tržeb.

[10] Za situace, kdy byl stěžovatelem zadržen (a tedy dle tvrzení stěžovatele inspektorkami předložen) toliko 1 průkaz bez dalších dokladů, lze přisvědčit pochybám o identitě inspektorek, které stěžovatel při kontrole pojal. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že vedoucí kontrolní skupiny musí být jmenována *ad hoc* ke kontrole svým nadřízeným, nepostačí tedy uvedení vedoucí kontrolní skupiny ve formuláři protokolu vyhotoveném *ex post*. Je tak dána formální vada postupu správního orgánu prvního stupně, když nebyl určen vedoucí kontroly v souladu s § 4 kontrolního řádu.

[11] Podle stěžovatele krajský soud spolu se správními orgány ignoruje okolnosti významné pro posouzení materiální stránky přestupku, tedy nedorozumění a absenci upřesňujícího požadavku kontrolní skupiny. Stěžovatel setrval na svém přesvědčení, že je-li někdo požádán o doklad, který vystaví, nelze v tomto jednání spatřovat naplnění předpokladů přestupkového jednání, a to ani v případě, pokud se jedná o vztah spotřebitele a podnikatele. Správní orgán nedal stěžovateli příležitost případný formální nedostatek napravit. Není přitom zřejmé, proč by stěžovatel nákup zaúčtoval, odvedl daň a následně spotřebiteli odmítal dovystavit doklad o koupi se specifikací zboží. Přístup krajského soudu i správních orgánů tak je formalistický.

[12] Krajský soud zcela nesprávně a v rozporu s odůvodněním žalované uvedl, že správní orgány vysvětlily, že kontrola nebyla zaměřena jen na vystavování dokladu. Z rozhodnutí žalované se však podává pravý opak, neboť je v něm uvedeno, že na vystavení dokladu o koupi ve smyslu § 16 zákona o ochraně spotřebitele byla kontrola zaměřena. Odůvodnění napadeného rozsudku tak je rozporné se spisovým materiálem, což má za důsledek jeho vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost. Stěžovatel setrval na své námitce, že veškerou součinnost fakticky při kontrole poskytl a nepochybně byl po ověření identity inspektorek ochoten strpět další pokračování kontroly i nad rámec jejího zaměření.

[13] S ohledem na subsidiaritu trestního práva a plynutí času měly správní orgány vzhledem k opakovanému rušení svých rozhodnutí zohlednit plynutí času a sankci snížit. Stěžovatel nepostupoval účelově či kverulantsky, toliko důvodně upozornil na opakující se závažná pochybení správních orgánů, která vedla k prodlužování řízení a vyšším nákladům.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti s ohledem na opakující se argumenty stěžovatele odkázala na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a napadeného rozsudku. Uložený správní trest shledává adekvátní závažnosti a okolnostem spáchání přestupků.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele *na žádost spotřebitele je prodávající povinen vydat doklad o zakoupení výrobku nebo o poskytnutí služby s uvedením data prodeje výrobku nebo poskytnutí služby, o jaký výrobek nebo o jakou službu se jedná a za jakou cenu byl výrobek prodán nebo služba poskytnuta, spolu s identifikačními údaji prodávajícího obsahujícími jméno a příjmení nebo název nebo obchodní firmu, případně název prodávajícího, jeho identifikační číslo osoby, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.*

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě uvádí, že byl-li požádán o doklad bez další specifikace a tento předložil, není jej možné činit odpovědným za nepředložení dokladu. Sám stěžovatel tedy v kasační stížnosti připouští, že byl požádán o vydání dokladu. V úředním záznamu správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 5. 2018 a protokolu o kontrole ze dne 26. 6. 2018 je shodně uvedeno, že stěžovatel byl inspektorkami požádán o vydání dokladu o zakoupení a současně inspektorky vznesly dotaz na dobu uplatnění reklamace v případě vyskytnutí se vady na zakoupených výrobcích. Inspektorkám v roli kupujících stěžovatel vydal účtenku EET s tím, že se jedná o doklad o zakoupení.

[19] Na základě výše uvedeného má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel byl požádán o vydání dokladu o zakoupení podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a nepřisvědčil proto jeho námitce, že krajský soud stejně jako správní orgány nesprávně vyložil požadavek inspektorek na předložení dokladu. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele jednoznačně prodávajícímu stanoví povinnost vydat spotřebiteli na základě žádosti doklad o zakoupení výrobku a dále stanoví, jaké má mít doklad náležitosti. Stěžovatel vydal inspektorkám v roli kupujících účtenku, na které je uvedené jeho jméno, IČO, sídlo, 4 hotovostní položky o celkové ceně 355 Kč, číslo účtenky, čas jejího vydání, pokladna, provozovna, forma platby (hotovostní) a kód FIK. Tato účtenka tudíž nesplňovala náležitosti dokladu o zakoupení podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť na ní zejména není konkrétně uvedeno, o jaké výrobky se jednalo. To ostatně připustil v průběhu správního řízení sám stěžovatel, když v námitkách ze dne 12. 7. 2018 proti výše uvedenému úřednímu záznamu a protokolu o kontrole uvedl, že s ohledem na technickou náročnost (zanesení mnoha údajů o výrobcích do pokladny) zatím pojmenování výroků na účtenkách neprovedl. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel porušil povinnost stanovenou v § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele vydat na základě žádosti doklad o zakoupení se stanovenými náležitostmi, a tím se dopustil přestupku uvedeného v § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele.

[20] Námitce stěžovatele, že pokud byl požádán o doklad bez další specifikace, který předložil, není možné stěžovatele činit odpovědným za porušení povinnosti doklad předložit, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť stěžovatel byl požádán o doklad o zakoupení výrobku podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, jím předložený doklad však nesplňoval veškeré náležitosti tohoto dokladu, a nejednalo se tudíž o řádně vyplněný doklad podle tohoto ustanovení. Z § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele nevyplývá povinnost spotřebitele svou žádost o vydání dokladu jakkoli konkretizovat či specifikovat. Toto ustanovení zcela jasně stanoví nárok spotřebitele na vydání dokladu o zakoupení se

stanovenými náležitostmi a tomu odpovídající povinnost prodávajícího. Z výše uvedeného je patrná neopodstatněnost argumentace stěžovatele, že nelze ve spisovém materiálu dohledat požadavek konkretizující formu či obsah dokladu a s ohledem na pochyby o tom jaký doklad byl požádán, krajský soud pochybil, když nepostupoval dle zásady *in dubio reo*. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že i z kontextu situace, kdy kontrolující osoby se zároveň tázaly na možnost reklamace v případě zjištění vady zakoupeného zboží, vyplývá, že stěžovatel nemohl mít jakoukoli pochybnost o tom, o jaký doklad je žádán. Je totiž jasné, že právě doklad podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je určen pro usnadnění případné reklamace vad, zatímco doklad EET, na němž není uvedeno zakoupené zboží, pro takový účel sloužit nemůže.

[21] Námitka, že stěžovateli nelze klást k tíži hypertrofii veřejnoprávních povinností, v důsledku které je možné zaměnit doklad podle zákona o ochraně spotřebitele za jiný doklad podle zákona o evidenci tržeb, je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.

[22] Z protokolu o kontrole dále vyplývá, že inspektorky se po provedení kontrolního nákupu prokázaly služebními průkazy a sdělily stěžovateli, že je zahájena kontrola na základě podnětu spotřebitele. Inspektorky tudíž řádně prokázaly svou totožnost. Nejvyšší správní soud proto nesdílí přesvědčení stěžovatele, že za situace, kdy zadržel 1 průkaz bez dalších dokladů, je nutné přisvědčit jeho pochybám o identitě inspektorek. Stěžovatel naopak reagoval zcela neadekvátně a nepřijatelně, když začal inspektorky slovně napadat a urážet, jedné vytrhl z ruky služební průkaz, zahodil ho za pult a křikem a gestikulací rukou je vykázal z provozovny a přilehlého pozemku. Pokud by snad měl stěžovatel pochybnosti o pravosti předložených služebních průkazů, nic mu nebránilo situaci řešit v klidu a důstojně, např. prostřednictvím dotazů na inspektorky, či telefonickým dotazem u jejich nadřízeného.

[23] Z protokolu o kontrole vyplývá, že vedoucím kontrolní skupiny byla Bc. I. C. F. a dalším členem skupiny byla H. Z. Vedoucí skupiny tedy ustanovena byla a Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že neobstojí námitka stěžovatele, v níž namítá opak. K argumentaci stěžovatele, že nepostačí uvedení vedoucí kontrolní skupiny ve formuláři protokolu vyhotoveném *ex post*, Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na výstižné závěry komentářové literatury k § 4 odst. 2 kontrolního řádu v právním informačním systému ASPI (JELÍNKOVÁ, Jitka. Kontrolní řád: Praktický komentář. Wolters Kluwer, stav k 1. 4. 2020). „*Je-li při jednotlivé kontrole kontrolujících více, vyžaduje kontrolní řád, aby nadřízená osoba kontrolujícího určila jednoho z nich vedoucím kontrolní skupiny. Kontrolní řád však nestanoví, jakou formou se to má stát. Je tedy na kontrolním orgánu, aby např. ve svých vnitřních předpisech upravit, jakou formou se určuje vedoucí kontrolní skupiny. Určení vedoucího kontrolní skupiny může být i zcela neformální, tj. ústním pokynem nadřízené osoby kontrolujícího (protože se o kontrole vede spis, měl by o tom být učiněn záznam v kontrolním spisu). Určení vedoucího kontrolní skupiny má význam dovnitř kontrolní skupiny, nikoli pro kontrolovanou osobu z hlediska rozsahu jejích práv a povinností. Proto není povinností kontrolujících kontrolované osobě sdělovat, jakým způsobem byl určen vedoucí kontrolní skupiny, dokonce ani to, kdo je vedoucím kontrolní skupiny.*“ Správní spis v posuzované věci sice neobsahuje záznam o tom, jakým konkrétním

pokračování

způsobem byla výše uvedená vedoucí skupiny určena, to však nezakládá stěžovatelem namítanou vadu postupu správního orgánu, neboť z protokolu o kontrole je zřejmé, že vedoucí skupiny určena byla, a akt, jímž byla vedoucí určena, se nijak nedotýká práv stěžovatele.

[24] Neobstojí ani výtky stěžovatele, že krajský soud spolu se správními orgány ignoruje okolnosti významné pro posouzení materiální stránky přestupku, tedy nedorozumění (mezi stěžovatelem a inspektorkami) a absenci upřesňujícího požadavku kontrolní skupiny. Z výše uvedeného je zřejmé, že nebylo povinností inspektorek jakkoli dále upřesňovat požadavek na vydání dokladu o zakoupení a k žádnému nedorozumění v posuzované věci nedošlo. Jak již bylo uvedeno výše, kontrolní nákup proběhl a ke spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele došlo; dále stěžovatel na inspektorky poté, co prokázaly totožnost, reagoval neadekvátně a hrubě a vykázal je z prodejny a přilehlého pozemku. Neobstojí proto ani námitka, že správní orgán stěžovateli nedal příležitost případný formální nedostatek napravit.

[25] K argumentaci stěžovatele, že není zřejmé, proč by nákup zaúčtoval, odvedl daň a následně spotřebiteli odmítal dovystavit doklad o koupi se specifikací zboží, Nejvyšší správní soud konstatuje, že vydání dokladu o zakoupení kupujícímu podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je záležitost zcela odlišná od plnění daňových povinností. Z výše uvedeného vyplývá, že neobstojí ani hodnocení přístupu správních orgánů i krajského soudu jako formalistického, jelikož vychází z nesprávného názoru stěžovatele, že se jednalo o nedorozumění a že musel být vznesen upřesňující požadavek ohledně dokladu o zakoupení.

[26] V protokolu o kontrole je uvedeno, že kontrola byla provedena na základě podnětu spotřebitele č. 191/2019, který se týkal nevydání řádného dokladu o zakoupení cyklistické helmy stěžovatelem. V průběhu kontroly pak byl uskutečněn kontrolní nákup a stěžovatel byl požádán o vydání dokladu o zakoupení. Kontrola tudíž byla zaměřena na dodržování § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Pokud tedy krajský soud v bodu 22 rozsudku konstatoval, že kontrola byla dle žalované zaměřena na vystavování dokladu o koupi, a v bodu 23 uvedl, že správní orgány vysvětlily, že nelze tvrdit, že kontrola byla jednoznačně zaměřena na vystavování dokladu o zakoupení zboží, jedná se o dílčí formulační nepřesnost, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Z kontextu je totiž zřejmé, že krajský soud v bodě 23 hodlal vyjádřit to, že provedením kontrolního nákupu nebyla kontrola zcela ukončena a že tedy je správná výtka stěžovateli, že svým jednáním neposkytl ke kontrole potřebnou součinnost. Nadto zaměření kontroly nemá žádný vliv na posouzení dané věci, tedy zda se stěžovatel dopustil přestupků, za něž byl potrestán.

[27] Tvrzení stěžovatele, že údajně veškerou součinnost fakticky ke kontrole poskytl a byl po ověření identity inspektorek ochoten strpět další pokračování kontroly, pak nevyvrací ani nezpochybňuje závěry žalované a krajského soudu.

[28] K argumentaci stěžovatele, že s ohledem na délku řízení měly správní orgány přistoupit ke snížení sankce, Nejvyšší správní soud uvádí, že za výše uvedené přestupky byl stěžovatel potrestán trestními příkazy ze dne 15. 10. 2018. Po podání odporu poté

probíhalo řízení před správními orgány a soudní řízení o žalobě, poté (po zrušení původních rozhodnutí o pokutě soudem) probíhalo znovu správní řízení, které skončilo dne 22. 10. 2021 vydáním napadeného rozhodnutí žalované. Doba, po kterou bylo vedeno řízení o přestupcích stěžovatele, včetně soudního řízení u krajského a Nejvyššího správního soudu, před vydáním napadeného rozhodnutí žalované tedy činila přibližně 3 roky. Jednalo se tudíž o téměř stejnou dobu jako § 30 písm. b) přestupkového zákona stanoví jako promlčecí dobu v délce 3 let (která však se staví či přerušuje v důsledku skutečností uvedených v § 32 přestupkového zákona) pro přestupek stěžovatele uvedený v § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele, neboť za tento přestupek lze uložit pokutu až 1.000.000 Kč [§ 24 odst. 14 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 15. 7. 2019]. Již s ohledem na tuto skutečnost má Nejvyšší správní soud za to, že řízení neprobíhalo po natolik dlouhou dobu, aby bylo nutno uvažovat o nepřiměřené délce řízení a v návaznosti na to o zmírnění uloženého trestu. Navíc, jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v bodu 21 rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, na který přílehavě odkázal krajský soud, „...*přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení... S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“*

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu